

GOŃCZY HISZPAŃSKI

(Sabueso Español)

Pochodzenie: Hiszpania

Data publikacji oryginalnego wzorca: 26.05.1982

Użytkowość: Pies gończy na drobną zwierzynę, choć nadaje się do polowania także na zwierzynę grubą - jelenie, dziki, sarny, lisy, wilki czy niedźwiedzie. Po tonie głosu psa i jego modulacji myśliwy może zorientować się w przebiegu polowania, ustalić czy trop jest stary, czy świeży, podwójny, czy też pies zatrzymał i osaczył zwierzynę. Gończy hiszpański jest świetnie wyspecjalizowany w polowaniu na zające, bardzo skutecznie pracuje także na sfarbowanym tropie (poszukiwanie rannej zwierzyny).

Klasyfikacja FCI: grupa 6 Psy gończe, posokowce i rasy pokrewne.
sekcja 1.2. Średnie psy gończe.
Podlega próbom pracy.

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY:

Rasa ta znana była już w średniowieczu, opisana została w księgach łowieckich przez króla Alfonsa XI (XVI w.), a także przez Argote de Molina (1582) i przez wielu innych klasycznych autorów.

WRAŻENIE OGÓLNE:

Pies średniej wielkości, średniego formatu, o długich liniach, ładnej głowie i długich uszach. Najbardziej rzuca się w oczy znaczny obwód klatki piersiowej i długość tułowia, wyraźnie przekraczająca wysokość w kłębie. Kościec zwarty, kończyny mocne, włos krótki, gładki i przylegający. Spojrzenie łagodne, smutne i szlachetne.

WAŻNE PROPORCJE:

Sylwetka prostokątna. Długość tułowia znacznie większa (od 7 do 10 cm) od wysokości w kłębie.

Stosunek długości mózgowcaszki do długości kufy wynosi 1:1.

ZACHOWANIE - TEMPERAMENT:

Czuły i spokojny, polując na grubą zwierzynę daje dowód niepospolitej brawury i dzielności.

GŁOWA:

Harmonijna, proporcjonalna do reszty tułowia, długa. Górne linie mózgowcaszki i kufy są rozbieżne. Głowa widziana z góry powinna być wydłużona i bardzo jednolita. Kufa nie sprawia wrażenia spiczastej.

Mózgoczaszka:

Czaszka: średniej szerokości, szersza u psów, wysklepiona, jej długość powinna być równa szerokości. Guz potyliczny zaledwie zaznaczony. *Stop* łagodny, słabo zaznaczony.

Trzewioczaszka:

Nos duży, wilgotny, o dobrze rozwiniętych i rozwartych nozdrzach, koloru od jasnobrązowego do intensywnie czarnego, zawsze zgodny z kolorem śluzówek.

Kufa z profilu prosta, ale dopuszczalny jest lekki garbonos w jej końcowym odcinku. Widziana z góry sprawia wrażenie lekko prostokątnej, a jej szerokość lekko zwęża się w kierunku wierzchołka nosa.

Wargi: warga górna powinna wyraźnie przykrywać dolną, jest obfita i umiarkowanie luźna. Warga dolna tworzy wyraźne spojenie warg. Śluzówki powinny być tego samego koloru co wierzchołek nosa. Podniebienie w kolorze śluzówek z wyraźnymi grzebieniami podniebiennymi.

Szczęki/uzębienie: zgrzyz nożycowy. Zęby białe i zdrowe, kły dobrze rozwinięte, wymagana obecność wszystkich przedtrzonowców.

Oczy średniej wielkości, kształtu migdałowatego, koloru orzechowego, ciemne, spojrzenie smutne, szlachetne, inteligentne. Powieki pigmentowane, w tym samym kolorze co wierzchołek nosa i śluzówki, dobrze przylegające do gałki ocznej. W spoczynku dopuszczalne są lekko obwisłe powieki.

Uszy duże, długie, obwisłe. O miękkiej strukturze, prostokątne, zaokrąglone na końcach. Osadzone są poniżej linii oczu i swobodnie zwisają, lekko skręcone do wewnątrz. Powinny być tak długie, aby bez naciągania swobodnie sięgały poza wierzchołek nosa. Sieć naczyń krwionośnych dobrze widoczna tuż pod skórą.

SZYJA:

Stożkowata, szeroka i mocna, muskularna i giętka. Skóra gruba i bardzo luźna, choć nie przesadnie, tworzy wyraźne, luźne podgardle.

TUŁÓW:

Bardzo mocny i krzepki, obwód klatki piersiowej znaczny - powinien być o 1/3 większy od wysokości w kłębie (stosunek wysokości w kłębie do obwodu klatki piersiowej wynosi 3 : 4).

Linia górna prosta, grzbiet lekko wklęsły, lędźwie lekko wypukłe co jest cechą charakterystyczną rasy, ale grzbiet nie powinien być łękowaty.

Grzbiet mocny, szeroki, wyraźnie długi.

Kłęb zaznaczony.

Lędźwie bardzo szerokie i mocne, lekko wysklepione.

Klatka piersiowa bardzo dobrze rozwinięta, szeroka, głęboka, sięgająca do łokci. Rękojeść mostka zaznaczona. Żebra zaokrąglone, przestronie międzyżebrowe szerokie, stąd klatka piersiowa jest bardzo pojemna.

Zad mocny, szeroki, z tendencją do poziomego. Wysokość zadu powinna być równa lub mniejsza od wysokości w kłębie. Rasa ma tendencję do przebudowanego zadu, więc nieznacznie przebudowany zad jest dopuszczalny.

Brzuch i boki: brzuch słabo podkasany, słabizny pojemne, fałdy kolano-we wyraźnie widoczne.

OGON:

Gruby u nasady, osadzony na średniej wysokości. Mocny, porośnięty bardzo krótkim włosem, tworzącym maleńki pędzelek na końcu. W spoczynku noszony jest lekko zakręcony, sięga poniżej stawu skokowego. Podczas pracy i w ruchu szablasto wygięty, ale nie przesadnie, pies stale porusza nim na boki. Ogon nigdy nie może być skierowany prosto ku górze lub zakręcony nad zadem.

KOŃCZYNY:

Kończyny przednie:

Postawa idealna, kończyny proste, równoległe. Sprawiają wrażenie krótkich i muskularnych. Ściągna są wyraźnie widoczne. Długość przedramienia powinna być równa długości ramienia. Kościec mocny, śródreżce mocne, łokcie przylegające do klatki piersiowej.

Łopatki ukośne, zaokrąglone, silnie umięśnione, długość łopatki równa długości ramienia. Kąt łopatkowo-ramienny bliski 100° .

Ramię mocne.

Łokcie przylegające do klatki piersiowej. Kąt stawu łokciowego zbliżony do 120° .

Przedramię proste, krótkie, o prawidłowej postawie. Mocny kościec.

Śródreżce o mocnym kośćcu i silne. Widziane z profilu nieco skośne.

Łapy kocie, palce zwarte, mocne i wysklepione. Pazury mocne i twarde, opuszki odporne i grube. Skóra między palcami umiarkowanie rozwinięta, porośnięta delikatnym włosem.

Kończyny tylne:

Mocne, umięśnione, doskonale kątowne. Postawa prawidłowa, stawy skokowe ustawione równoległe, śródstopie długie, łapy mocne. Zapewniają psu siłę, zręczność i napęd niezbędny do pracy na tropie w bardzo nierównym terenie, o znacznych różnicach wysokości.

Uda mocne, muskularne. Kąt stawu biodrowego około 100°.

Podudzie średniej długości, muskularne. Kąt stawu kolanowego bliski 115°.

Staw skokowy wyraźnie zaznaczony, o widocznych ścięgnach. Kąt stawu skokowego rozwart, bliski 120°.

Łapy kocie, lekko owalne, bardziej wydłużone niż przednie. Wilcze pazury występują lub nie, są zwykle pojedyncze, rzadko podwójne, ich amputacja jest dopuszczalna.

RUCH:

Pożądanym chodem jest długi, wytrzymały, ekonomiczny kłus, bez tendencji do inochodu i rozrzucania łap na boki (tzw. bilardowania). W ruchu szczególną uwagę należy zwrócić na łokcie i stawy skokowe. W rasie tej w marszu występuje naturalna tendencja do trzymania głowy nisko i wężenia.

SKÓRA:

Bardzo elastyczna, gruba, różowa, luźna na całym tułowi. Czasami, gdy pies pochli głowę do dołu, na czole tworzą się zmarszczki.

OKRYWA WŁOSOWA:

Sierść zwarta, krótka, delikatna i przylegająca, pokrywa cały tułów, aż do przestrzeni międzypalcowych.

Umaszczenie: biało-pomarańczowe z przewagą jednego lub drugiego koloru, rozłożonego w postaci nieregularnych, ale wyraźnie rozgraniczonych łąt, bez cętkowania. Kolor pomarańczowy może wahać się od jaśniejszego, cytrynowego do głębokiego rudo-brązowego.

WYMIARY:

Występuje wyraźny dymorfizm płciowy, widoczny w różnicy formatu między psem a suką. Suki są wyraźnie mniejsze i delikatniejsze.

Wysokość w kłębie: - psy od 52 do 57 cm,

- suki od 48 do 53 cm.

z tolerancją +/- 1 cm u osobników o idealnych proporcjach.

WADY:

Wszelkie odstępstwa od powyższego wzorca powinny być traktowane jako wady i oceniane w zależności od stopnia ich nasilenia.

- garbonos,

- zgrzyz cęgowy, brak jednego przedtrzonowca (obojętnie którego),

- powieki luźne tak, że nieznacznie widoczna jest spojówka,

- miękki grzbiet, wyraźnie bujający się w ruchu,

- nadmierne wysklepienie lędźwi, które choć jest dopuszczalne nie powinno być przesadne.

POWAŻNE WADY:

- delikatny wygląd ogólny,
- zbyt spiczasta kufa,
- umiarkowany tyłozgryz, brak kła lub przedtrzonowca nie spowodowany urazem,
- ektropium, entropium,
- przycięte uszy,
- łękowaty grzbiet,
- wysokość w zadzie znacznie przekraczająca wysokość w kłębie,
- niedostateczny obwód klatki piersiowej,
- ogon noszony zbyt wysoko lub zakręcony nad zadem, ogon skrócony,
- nieprawidłowa postawa kończyn, kończyny słabe lub krzywe,
- łokcie odstające w ruchu lub w spoczynku,
- krowia postawa tylnych kończyn,
- w ruchu luźne nadgarstki (tzw. bilardowanie),
- włos skręcony, twardy lub półdługi,
- ślady depigmentacji,
- charakter niezrównoważony, nadmiernie nieśmiały, nerwowy lub agresywny.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

- długość tułowia równa lub mniejsza od wysokości w kłębie,
- nos rozłupany,
- znaczny tyłozgryz i jakikolwiek przodozgryz,
- włos długi lub krótki, wełnisty,
- osobniki trójkolorowe lub z podpalaniem na kufie i na kończynach.

UWAGA:

Samce muszą mieć dwa, prawidłowo wykształcone jądra, całkowicie umieszczone w mosznie.